Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 358 van 3 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. LYDAKIS**
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals dat van toepassing was voor de inwerkingtreding van de Wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd bij beschikking van 28 april 2026 aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekster die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 11 februari 2026 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met*

toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het koninklijk besluit van 3 december 2025 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met verzoekster haar verklaringen aangebracht in het kader van haar beschermingsverzoek, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

3. Verzoekster vreest dat haar vader haar of haar dochter bij een terugkeer naar Albanië (opnieuw) zal misbruiken (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud, p. 13).

3.1. De commissaris-generaal motiveert vooreerst dat hij op grond van het geheel van de gegevens in verzoekster haar administratief dossier van oordeel is dat er in haar hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Hierbij wordt rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekster. De commissaris-generaal besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen. Verzoekster gaat hier niet op in in haar verzoekschrift. Dit besluit blijft dan ook staande.

3.2. Betreffende verzoekster haar vrees wordt in de bestreden beslissing vooreerst opgemerkt dat zij de ernst van haar asielvraag danig op de helling zette doordat zij bijna drie maanden in België verbleef alvorens zij een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook deze motieven laat verzoekster ongemoeid en blijven aldus overeind.

3.3. Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster betoogt dat zij als vrouw deel uitmaakt van een kwetsbare groep binnen de Albanese samenleving, en dat de vraag zich stelt of zij gelet hierop en op haar bijzonder profiel, slachtoffer van seksueel geweld, effectief bescherming kan genieten van haar nationale autoriteiten. Daarnaast zijn er ook de moeilijkheden die verband houden met de context van de Albanese samenleving waarin begrippen als eer en schande de boventoon voeren en vrouwen ervan weerhouden vrijuit te spreken over het geweld dat zij ondergaan, zeker voor verzoekster, zo stelt zij nog in haar verzoekschrift.

3.3.1. Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om dit te bestrijden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder zijn er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief om kinderen te beschermen en is er ook een nationale kinderhulplijn actief die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt

niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De, minder recente, algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië voor slachtoffers van huiselijk geweld op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met voormelde informatie of ligt er in het verlengde van.

In deze informatie worden de inspanningen van de Albanese autoriteiten bevestigd. Dat corruptie en huiselijk geweld in Albanië nog steeds wijdverspreide fenomenen zijn en dat er, onder meer op het vlak van de effectiviteit van de wetgeving en de beschermingsmaatregelen en van het vertrouwen in de Albanese autoriteiten, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming. De (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden en worden genomen, zijn niet perfect, maar ook niet louter theoretisch. Noch haar betoog, noch de algemene informatie die verzoekster naar voren schuift, overtuigt bijgevolg dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

In het licht van verzoeksters betoog is het tevens belangrijk aan te stippen dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld, waaronder seksueel geweld, aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

De commissaris-generaal motiveert met reden als volgt:

"Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

U heeft immers nooit enige stappen ondernomen om het (seksueel) geweld door uw vader aan te kaarten bij de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 11). Waar u verwijst naar een incident toen u nog minderjarige was waarbij u een vuurwapen zag van uw vader en u zich door uw moeder liet overtuigen om niet naar de politie te gaan (CGVS, p. 5), moet aangestipt worden dat uw situatie in de periode voor uw vertrek uit Albanië, als gehuwde vrouw van 27 jaar oud, wezenlijk anders is. Uw vrees dat er verdere conflicten zouden kunnen ontstaan tussen de familie van uw echtgenoot en uw vader (CGVS, p. 9), dat u misschien de moed niet zou vinden om naar de autoriteiten te stappen en niet weet wat er zou gebeuren (CGVS, p. 11) is hypothetisch en zegt niets over uw mogelijkheid om effectieve bescherming te krijgen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte gebracht worden, kunnen zij uiteraard niet optreden. Evenmin kunnen deze als dwingende redenen worden beschouwd waarom u zich niet tot de Albanese autoriteiten zou kunnen wenden.

Voor zover u verwijst naar het gebrekkige gerechtelijke systeem in Albanië met als voorbeeld de vrijlating van uw vader voor een diefstal toen u drie jaar oud was (CGVS, p. 11), wijst het CGVS er op dat deze situatie zo'n 25 jaar geleden niet concreet aantoont dat de autoriteiten anno 2026 niet zouden optreden. U wist bovendien niet te concretiseren hoe uw vader toen vrijkwam en zei louter dat uw grootvader aan iemand geld

had betaald en alles had gedaan om uw vader via advocaten en rechters vrij te krijgen (CGVS, p. 11). Voor de volledigheid wijst het CGVS er op dat u zelf aangeeft dat uw vader nooit heeft gewerkt en tegenwoordig zelfs bij zijn eigen broer niet meer welkom is omdat hij als een last wordt beschouwd (CGVS, p. 7). U geeft ook aan dat u nooit enige problemen ondervond met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 8)."

Verzoekster meent dat de relevante vraag niet zozeer is of zij al dan niet een klacht heeft ingediend bij de politie of justitie in haar land van herkomst en of de rechtsmiddelen in dat verband al dan niet zijn uitgeput, maar wel of zij kan aantonen dat zij geen toegang heeft tot effectieve bescherming door deze autoriteiten. Een verdere verduidelijking ontbreekt. Verzoekster gaat evenmin in op voormelde concrete motieven zoals geformuleerd in de bestreden beslissing gesteund op haar individuele situatie, minstens laat zij na dienstige argumenten aan te reiken die hier een ander licht op werpen. Zij kan met het uiten van louter algemene kritiek, noch door het op algemene wijze formuleren van haar angst voor haar vader anders doen denken.

Wanneer men zoals verzoekster in die situatie, geen beroep doet op de autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk verwacht worden dat deze autoriteiten daadwerkelijk optreden. De bedoeling van een klacht bestaat er precies in om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan zij, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, niet worden gevolgd.

Verzoekster stipt in haar verzoekschrift nog aan dat zij een bijzonder profiel, slachtoffer van incest, met duidelijke psychische gevolgen heeft. Zij brengt evenwel geen medische of psychologische attesten bij die hiervan getuigen. In zoverre de Raad kan aannemen dat het seksueel misbruik waaronder verzoekster heeft geleden, haar psychologisch en emotioneel heeft geraakt, kan dit gegeven evenwel niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming daar dit niets wijzigt aan de bevinding dat zij beroep kan doen op bescherming door de Albanese overheid.

Verzoekster overtuigt niet dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, voor haarzelf of haar dochter, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet concreet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

3.4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf*. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juni 2026 staat het volgende vermeld:

"*Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees*
De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.
De raadsvrouw van de verzoekende partij stelt dat, wat betreft de problematiek van een veilig land van herkomst, noch de Raad, noch de verwerende partij rekening houden met de religieuze overtuiging van de verzoekende partij. De verzoekende partij is moslima en moet in Albanië, een christelijk land, zich staande houden als moslima. Ze is een vrouw en dit maakt het veel moeilijker om beroep te doen op bescherming. Zij vertoont psychologische kwetsbaarheden en heeft een document neergelegd waaruit blijkt dat zij psychologisch opgevolgd wordt.
De verzoekende partij zelf wenst niets toe te voegen."

5. Verzoekster brengt, met voormeld algemeen betoog ter zitting met verwijzing naar een door haar bij aanvullende nota neergelegd stuk, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 april 2026.

Verzoekster toont niet concreet aan dat zij als vrouw en/of omwille van haar religieuze overtuiging als moslima geen toegang heeft tot en beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te vertonen. Het komt verzoekster toe, gelet op de bewijslast die op haar rust, dit aan te tonen wat ze evenwel volledig nalaat.

De Raad herinnert eraan dat verzoekster in Albanië voor de door haar ingeroepen problemen en vrees nooit beroep heeft gedaan op de voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden. In dit verband wordt volgende grond van de beschikking herhaald en benadrukt: "*Wanneer men zoals verzoekster in die situatie, geen beroep doet op de autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk verwacht worden dat deze autoriteiten daadwerkelijk optreden. De bedoeling van een klacht bestaat er precies in om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan zij, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, niet worden gevolgd*."

De Raad voegt hieraan toe dat de eerder gedane vaststellingen omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden bevestiging vinden in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij koninklijke besluiten, zoals in het KB van 14 januari 2022, 7 april 2023, 12 mei 2024 en recenter 3 december 2025, tot uitvoering van oud artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Dat verzoekster psychologische problemen heeft, zoals blijkt uit het door haar neergelegd psychologisch attest van 29 april 2026, wordt niet betwist. Dit wijzigt evenwel niets aan de eerder gedane vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Albanië en verzoeksters nalaten deze te benutten, laat staan uit te putten. Verzoekster toont niet concreet aan dat haar psychische problemen haar verhinderen om beroep te doen op haar nationale autoriteiten. Voorts verbindt verzoekster geen nood aan internationale bescherming aan haar psychische problemen en ze toont hiermee *an sich* geen nood aan internationale bescherming aan. Medische – psychische problemen strekken namelijk op zich niet tot een nood aan internationale bescherming. Het komt verzoekster toe zulke nood *in concreto* aan te tonen, wat ze evenwel nalaat. Haar opmerking ter zitting dat ze moslima is in een Christelijk land, waarbij ze overigens nalaat info bij

te brengen waaruit blijkt dat Albanië daadwerkelijk een Christelijk land zou zijn zoals ze beweert, is zeer algemeen van aard en noopt allerminst tot een nood aan internationale bescherming.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Voor het overige gaat verzoekster niet in op en voert ze geen inhoudelijke repliek tegen de beschikking van 28 april 2026. Ze slaagt er niet in de gronden van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op wat voorafgaat, komt verzoekster niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling noch voor subsidiaire bescherming overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier

De griffier,	De voorzitter,
S. VANDEVORST	M. RYCKASEYS